

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'OGRE

per VINYALS

Tot jugant jugant, en Suset i en Muset es perderen pel bosc. La nit ho embolcallà tot amb les seves ombres paoroses, abans que els nois poguessin trobar el camí de llur casa.

Estaven ja temerosos d'haver de passar la nit al ras sense aixopluc i amb perill d'ésser devorats per l'ogre que en rondalles oïdes vivia sempre en el més feréstec de la boscúria quan la

Providència els conduí a un casalot humilíssim, on demanaren hospitalitat. Aquesta els fou concedida de tan bona gana que àdhuc hom els oferí un bon llit.

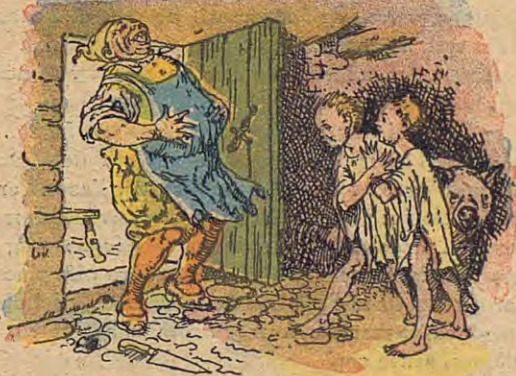
Satisfets de llur sort, anaven a colgar-se, quan els féu glaçar d'horror una conversa que arribà a llurs oïdes. L'home aquell tan alt i gros, parlava de matar aquets dos pillets, amb una

tranquil·litat extraordinària. De segur que havien caigut en la casa de l'ogre-menja criatures! Descalços i amb grans precaucions intentaren fugir, però la porta era tancada.

Tot cercant un lloc per amagar-se, es ficaren al corralet dels porcs, on decidiren esperar el dia per fugir de aquell catau on llur vida estava en greu perill

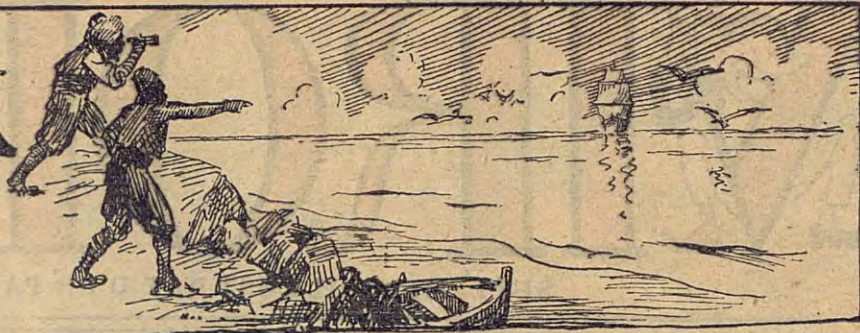
Durant tota la nit oïren soroll d'estres que l'ogre i la seva dona devien preparar així com un terrible fregadís de ganivets. No cal dir que amb la temença d'ésser víctimes de la golafreria d'aquell monstre, els minuts s'escolaven tràgicament.

Per sort, no es tractava de cap ogre (que mai no ha existit) sinó d'un llenyataire més bo que el pa blanc, el qual es disposava a matar els porcs per fer-ne saboroses botifarres.

SILEX

NOVEL·LA D' AVENTURES

(Continuació)

— Un furt per gelosia! — digué, rient, el corsari, galejant una formosa dentadura de dents petites, blanques i iguals, tan perfecta que semblava artificial.

— Sortosament, vaig poder convèncer-lo que l'autor del robatori, devia ésser un tal Acer, portuguès de nació, que corria per Roma aquells dies.

El pirata esclafi una riallassa baladrera.

— Té molta gràcia el cas! I el marquès és home resolt?

— Sí, no és covard, però tinc per cert que la direcció de l'empresa que imprudentment s'ha carregat damunt, la porta el capità Silex.

— M'és ben molesta aquesta persecució, car des que em vaig enamorar de la dona del diamant rosa, la qual ha aconseguit aixecar tempestes d'amor abrimarat en mon cor, sóc tot un altre. Em plau la quietud, la pau, el repòs.

— Per ço fugires en la teva troballa amb Silex.

— Ments, desferra afrosa! — desbotà, redreçant-se amb fúria el corsari, mentre els seus ulls, uns ulls de reflexes metàl·lics, durs i penetrants, irresistiblement escrutadors, llençaven guspires. — Si altre que tu gosa a dir que Nazim-Alí ha fugit d'enfront de l'adversari, aquests dits meus, aferrats al seu coll, no consentiran que repetesca el mot.

Acer, calmos i fred i coneixedor de les violències del corsari, no féu cap moviment.

— Mata, si vols, però confessa que vas fugir...

— Pòtul europeu, de la raça traidora dels escorpins, et trenques, però no et doblegues, tal com l'acer. Per ço et per, dono... No fan per mi els homes que davant les meves fúries tremolen. Escolta bé, perquè no vaig fugir; vaig deixar de perseguir-lo, que no és el mateix, M'era més plaent contemplar aquella beutat pal·lida de la donzellea del diamant rosa. Una dona de marbre, formosa com una estàtua; i com les estàtues, sense cor!

— Una dona que està en poder teu!

— També és meu l'aire, i regolfa al meu entorn, i no tinc manera d'empresonar-lo! Si jo volgués només les seves gràcies externes, què em faria una víctima més? Mes, ai, las de mi, que el que jo cerco endebades és el seu amor puríssim, captivar son esperit i son esperit m'odia!

— I el poder dels teus ulls?

— Ai! Els meus ulls, que han encisat serpents, que han contingut l'empenta del lleó en plena selva, que magnetitzen i llegeixen en els cors més hermètics, semblen orfes de llum per ella. Son esguard repta el poder de la meua, i és que si els meus ulls són carboncles, producte d'infern, els seus són fets de bocins de cel i contra el seu blau, res hi poden les meves foguerades. Nazim-Alí, enamorat, com un fadrinet de quinze anys! Per què no rius, ara, Acer? T'autoritzo perquè et riguis de mi!

— No, perquè em fas llàstima. Tots els enamorats mentre els dura la febre són beneïts. I tu estàs ara bullint de febre.

— I tu ets un gosat, Acer... — i en dir ço el corsari apretà amb la mà dreta, l'espatlla de son segon. Una apretada ferma que deixà oir un cruiximent d'ossos.

Acer no féu cap ganya de dolor, no llençà un sol gemec. Quan Nazim-Alí obrí els dits, Acer es limità a dir:

— Nazim-Alí, fes-me la mercè de cridar el metge. Acaebes de fracturar-me l'húmer...

— Perdona, Acer... Té, rep el petó de pau... — i el corsari, admirat per l'estoïcisme d'Acer, el besà dolçament en una galta.

Acer somrigué.

— Creieu, els indis, ésser més forts que nosaltres... Vanitat vostra! M'has trencat un braç i no t'he fet una queixa... Què hauries fet tu en el meu cas?

— Restant-me lliure una mà, t'hauria partit el cor amb el meu punyall!

— I hauries perdut estúpidament un bon amic... Jo preferit suportar la dolor i ensenyar-te a tenir serenitat.

(Continuarà)

Els vestits de les fades

(Conte xinès)

Dibuixos d'En CORNET

per EN JOSEP CARNER

— Per què no les veiem mai les fades? — demanà Mermei.

— Perquè, respongué la seva mare, les fades no volen que ningú les vegi.

— Però per què, honorable mare, no volen que ningú les vegi?

— Tu, joiellet meu de jade, voldries mostrar-te a la gent estranya si no portéssis ni túnica ni sabatetes ni cap roseta al cap?

Mermei donà una llambregada a la seva túnica de seda blava, brodada de blanc i d'or, i a les seves sabatetes escarlata amb les puntes en forma de bola perquè s'assemblassin a les testolines dels gatets; i mirant-se al mirall sospès a aquell indret de la paret on el sol resplendia, veié en el seu cabell les rosetes de púrpura i l'ala brillant de la papallona.

— Oh, no, honorable mare! — digué, tot movent el cap amb un posat bandejador.

— Així, doncs, quan sabràs per quina raó les fades no se't mostren si no és en els teus somnis, aleshores capiràs que fan igual que tu faries si fossis com elles.

— Una rondalla! Una rondalla! — cridà Mermei, picant de mans, i en acabat movent el ventall: i Xoi i Fei i Vei i Sui, que jugaven a fet en el camp, arribaren corrents a la casa, i s'aplegaren al volt de Mermei i la mare. A tots els plaïen les rondalles.

— Fa una pila, pila d'anys, — començà de dir la mare de Mermei, quan el sol era un minyó generós però entremaliat, fent tota mena de desoris amb els fruits i les flors i les coses que creixen, i sa germana, la lluna, era massa joveçana per a ésser trista i seriosa, les fades s'aplegaven cada nit. El sol, és clar, no hi era present, i la lluna es feia amagadissa darrera un núvol. Els estels, només, resplendien en la nit

tranquil·la. A la llum de la celistia, les fades es miraven l'una a l'altra tan belles i radiant en llurs vestits de tantes maneres de colors, tots d'estil meravellós, amb guarniments i randes: els uns vius i esclatants, els altres delicats i fonedissos, però essent cadascun una pura delícia de delicadesa. I dansaven de tan alegres que estaven de veure's les unes a les altres i de veure aquells vestits tan bonics que lluien.

Una nit, acabada la dansa, la reina de totes va fer un sospir de felicitat que va perfumar tot l'aire, i decantant-se cap a les seves gentils companyes, va dir:

— Dolces germanes, la missió de les fades és alegrar el cor dels mortals. Deixem, doncs, aquesta nit, deixem darrera nosaltres els vestits primorosos que amb les seves tintes i estils ens han causat tant de plaer. I perquè ningú no ens vegi descobertes, siguem d'ara endavant invisibles.

— Si! Si! — cridaren les fades germanes. Totes eren bones i dolces de cor, i per bé que haguessin posat tanta d'estimació a les seves robes gentils, preferien de fer-hi feliços els altres.

I per això les fades són invisibles, i per això tenim les flors.

— Les flors! — cridà Mermei. — Per què les flors?

— I els vestits de les fades? On els podríem anar a cercar? — demanà Fei amb els seus ulls com dos estels.

— Als jardins, als boscos i a la vora dels rius, — va respondre la mare. — Les flors, fill meu del meu cor, són els vestits radiant que les fades van deixar darrera d'elles quan deixaren, d'un vol, la terra, per a no tornar-hi sinó invisibles.

La cigala revo'ucionària

Una Cigala revolucionària parlava amb la Formiga:

— Mesquina proletària!
esclates de fatiga,
sense pensar que un dia finiràs
sota la petja de la burgesia
que mai de les formigues no fa cas!
Companya, creu, no passaràs de pobre;
planta el patró, fes vaga tot seguit
abans que arribi un peu enorgullit
que t'arruïni tota la mà d'obra.
Mira'm a mi: d'hivern, jo no treballo
i tot d'una que sento les calors,
de cara al sol em giro
i canto l'Himne dels Treballadors!

TRILUSSA

(J. Carner, trad.)

(Continuació)

Els dracs, obeint l'ordre d'Oràngel, o potser ferits per aquell «Mare de Déu» tan inesperat, varen plegar les ales, i sense ni acomiadar-se, varen girar cua vers la Lluna.

No va deixar de sentir-ho Oràngel, car s'havia acostumat a la companyia dels dos monstres tan callats i tan feiners, però el filet el feia pensar massa amb la Terra, per a captènr-se de dos dracs, a son juí, inofensius.

Recollí uns quants pil·ls d'or, que pesaven de veres, i provà de volar... Tanmateix, li fou una cosa ben planera, car les capes del Sol, perduda la seva roentor primitiva, ja no oferien cap resistència.

I empès per la feixuguesa de l'or, anà davallant Oràngel força satisfet, pensant en l'alegria dels seus pares quan el veiessin de tornada del seu viatge meravellós pels espais fins aleshores inaccessibles.

Deixà la regió apacible del corònim i, més serè que a la pujada, anà entretenint-se en palpar la boira de foc, que per la virtut de les aigües negres no el cremava gens.

Una sola cosa l'ofenia: una opressió viva al pit, però va tombar-se d'esquena i la sensació desagradable d'ofec, va canviar-se en un dolç benestar.

Els vents de les regions siderals el feien brandar quelcom a la manera d'aquelles fulles que l'aire tardorenc passeja en ses rufacades arran de terra. Sort que Oràngel, avesat ja a surar en la immensitat, no sentia ombra de mareig i resistia el trasbals gairebé com si fos el balandreig d'un gronxador.

En observar Oràngel que la davallada es torçava de camí, emmenant-lo vers l'àrea d'atracció de la Lluna, féu un esforç gegant, que va gonflar-li les venes, com si li anessin a reventar, i pogué separar-se de l'astre de les perilloses i enamorades selenites uns quants milenars de quilòmetres.

No volia tornar a raure en mans d'aquelles donetes cantadores ni veure de nou aquella grogor del vori, que sembla la cera vella i que dóna la sensació del regne de la Mort.

Ves que anar-se a enamorar d'ell la senyora Selena, després de tants anys de viure retirada de les coses terrícoles!

Li plaïa més arribar a casa seva, rebre l'abraçada generosa del pare, els petons xardorosos de la mare i recobrar novament l'estabilitat de l'home, sense ales, sense volatilitzacions misterioses... Poc havia jugat a bales Oràngel i fins poca afició tenia als jocs de carrer, però l'acorava un desig de córrer a peu pla, sobre terra ferma, sense sendrocs esgarri-fosos, car ja estava cansat del seu paper de bolva.

A mida que s'apropava a la terra, una cosa el sospenia: el silenci que l'envoltava. Ell l'havia deixada frissosa, adele-rada i plena de boira fumada al seu entorn, i ara la veia clara, neta de línies, com poden veure's les llunyanies retallades després d'una pluja aclaridora.

Què passava a la Terra?

També l'enquimerava el desig de saber quins pensaments havien despertat a la Terra les noves del seu viatge. L'haurien vist entrar de cap a la Lluna, i més tard enfil·lar-se al Sol amb la companyia estranya d'aquells galifardeus alats tan embas-sardidors? Sobretot, estaria content el Dr. Arquimbau de tenir un fill que havia sabut complir el més alt i transcendental encàrrec de son pare? Duia or, un or en rodanxes, que

gairebé no caldria més que l'encuny perquè sortissin d'ell monedes temptadores i llampants, el primer i més temible verí de la humanitat!

Podia haver un terrícol·la altra joia més gran que la de trobar or puríssim, apart del de les mines i dels rius, prou escadusser en comparació amb el que del Sol eixiria?

Sentia per endavant el goig del triomf del seu pare; després presentia un estat d'abundància en son fogar i un ben-estar per a si mateix... Quina delícia ésser útil als pares i al món sencer!

Poc a poc, anava acostant-se a la Terra. Ja anava veient l'Everest, l'Himalaia, els Andes, com una granellada que li hagués sortit a la crosta del globus.

— Em faran una gran arribada? — es deia el minyó, gojós del seu paper d'home que ha vist més món que els altres. — Potser em vindran a rebre reis, i princeses enamoradisses i tot... Ai, que bé!

Dissortadament, a les ciutats de la Terra, engol·des unes per abissos insotjables, oberts de cop i volta en les valls abans més verdes i rialleres; terroses i empolegadas altres, com pobles abandonats, els pocs vivents que encara anaven mal menjant i aguantant-se, tenien prous mal-de-cap per a heur·n esment d'aquella fulla que, revolant, revolant, s'acostava a la terra sense tòrcer de camí.

Només el Dr. Arquimbau, des del seu laboratori, decan-dit pels dejunis forçosos, per l'enuig de la seva solitud, guai-tava eternament al cel, i perquè no en treia els ulls ni el pen-sament, no sentia el clam de la misèria i la fam que a l'en-torn seu escampava la Mort.

Ell fou el primer que descobrí una bolva surant per l'èter. Un dubte li lligà el cor: seria la Rosó que tornava sense haver trobat a Oràngel o seria el propi Oràngel que retornava de la seva gesta memorable?

Mesuradament, davallava Oràngel, breçolat pels corrents de l'aire, quelcom arrevoltat en els medis telúrics, com res-ponent a les inquietuds tradicionals de la Terra.

El Dr. Arquimbau, en convèncer-se de què era el seu fill el qui davallava del Sol, corregué al carrer, seguint per les passeres que havia format la gent pel voltant dels esvorancs de la terra esberlada, per arribar al lloc on es reunien les autoritats, compostes ja només que d'homes vells de cada barri, car el pànic i la fam havien desavingut totes les volun-tats que més trenades semblaven per la germandat i l'amor.

Poca gent anava encara pel globus, i el Dr. Arquimbau, als que trobava, cridant, els anava dient:

— Alegreu-vos, que el meu fill torna, i ell ens dirà ço que passa pel Sol! Alegreu-vos!

Però ningú no s'alegrava, ans algú no deixava de dir:

— Aquest savi poca-solta és qui té la culpa de la desfeta de la Terra. Ell va voler que un humà palpés el Sol, i Déu no pot consentir en semblants gosadies... Ves què els va passar als que volien bastir la torra de Sinar, a les vores del Eufrates, per a pujar al cell!

I la brama maliciosa va estendre's, i aviat fou corrua, i més tard pobles sencers, els que s'aplegaven a l'entorn del savi per a blasmar-lo. Uns el volien occir, altres volien que

desencisés la Terra, altres que fes tornar a encendre les fornals del Sol, i quan el Dr. Arquimbau, per amansir-los, els deia que davallava el seu fill i que aleshores podria provar-se quelcom per a millorar la trista condició de la humanitat, mancada d'escalf i llum, que era dir mancada de vida, una onada d'imprecacions i males paraules ressonava com un terratrèmol en la terra gairebé buida.

Oràngel s'anava veient clarament i el poble pujà a les grans alçàries, coronant els capcirons dels pics més drets i més gosats.

El minyó els veia dimi-nuts, nanets, ben peterells, però sentia clarament la remor sorda de les multituds. Pobre Oràngel, que creia que eren veus d'admiració, visques, picaments de mans, i no crits d'odi, mots d'afrosa repugnància, flastomies... i trets de tota mena d'armes contra el minyó, com si el tinguessin per un corb o per un animal maligne que portés més malediccions al món!

El Dr. Arquimbau, de genolls davant la massa irada, demanava entre plors que l'occidessin a ell, únic culpable del desori, però que respectessin la vida del seu fill.

S'abraçava als peus del jueus poderosos i els oferia or; als peus de les dames i els prometia que Oràngel els portaria els secrets de la bellesa eterna; besava les plantes dels savis i els donava la fermesa de què la seva glòria la partiria amb ells, i només que així, escampant promeses, no pogues d'una gran absurditat, va aconseguir calmar un poc la gentada, plena de verí i desitjosa de venjar les seves llatzer-ries en el pobre viatger.

Oràngel, per fi tocà peus a terra, deixant-se caure als braços amorosos del seu pare.

— I la mare? — preguntà tot seguit.

— Es al cell — féu el Dr. Arquimbau.

Oràngel s'extremí.

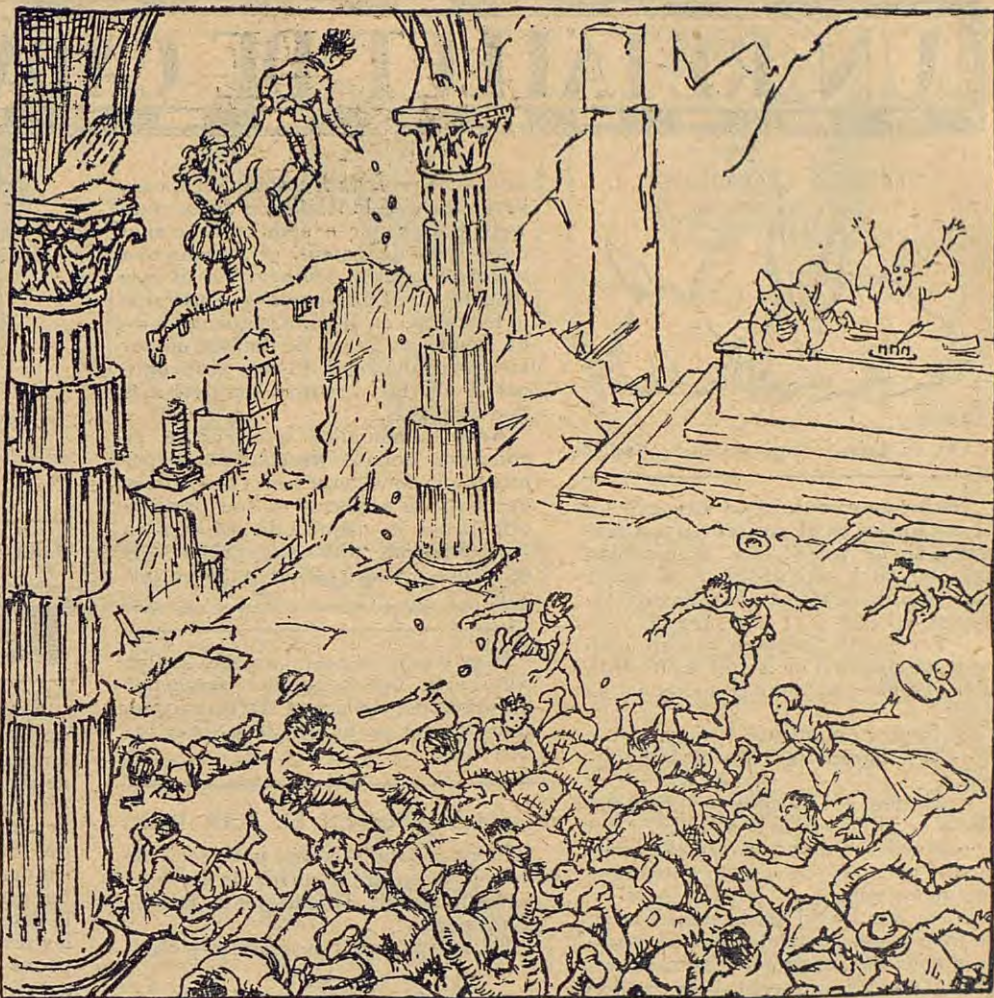
— No!... Hi pujà com tu per venir-te a veure, però no et deu haver trobat i deu seguir escorcollant els espais...

Fou aleshores que Oràngel observà que el filet, que semblava lligar-lo a la Terra, estava penjant del cel.

VI

Oràngel, sense donar-se'n compte, venia tot transfigurat... De tot el seu perfil, emergia un ressol que fins en plena foscuria, tenia el do d'enlluminar. Potser fou aquell nimbe, que els terrícoles, acostumats a veure el ressol en les testes del Diví Redemptor i dels Sants, tingueren per miraculós, ço que l'alliberà de la trastada d'algun cap calent. Ja diu la dita que el qui perd el seu, perd el seny.

Enrotllaren tots al Dr. Arquimbau i al seu fill, que per a

respirar aires millors, acostumat com estava a l'èter, feia uns saltirons, rebotent com una pilota. Conservava encara la virtut de la ingravidesa.

— Quina fetor fa la Terra, pare! — féu en veu baixa, al seu pare, l'Oràngel, tapant-se els narius, fugint de l'empudegament i la fetositat humanes.

— Ja t'hi acostumaràs, fill meu! Nosaltres no ho notem... Tu mateix, abans de pujar cels amunt, no hi trobaves res d'estrany en l'olor humana... I pensa que els negres fetoregen a carn viva i els blancs a carn morta! Quan hagis passat uns dies entre nosaltres, ja et semblarà normal la sentor d'argila de la Terra.

Passaren pare i fill vers la presència del vell més vell que exercia el comandament dels restes de la part de humanitat, compresa en la ciutat del Dr. Arquimbau.

Els dos foren interrogats, però fou Oràngel el que parlà, l'únic que podia en veritat parlar.

— Minyó: tu que véns del Sol, segons paraules del teu pare, el Dr. Arquimbau aquí present, ens diràs quines trafiques hi has fet, que la seva llum ha minvat tant, que gairebé sembla un llumet d'oli?

Oràngel estigué a punt de clavar-se a riure:

— Trafiques, jo? El Sol, apagat?

— Expliqueu-li vós, Dr. Arquimbau, el que passa!

— Oh, fill! Des que tu arribares al Sol, segurament... No en pot ésser d'altre!... l'astre rei ha anat perdent força, refredant-se la terra exteriorment, i deixant de donar fruit fins a ressecar-se en ses entranyes, eixuts els rius i els mars, car tot sembla viure a compàs del Sol... La desesperació en la humanitat ha estat enorme... ja pots pensar-t'ho... ha tingut

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

TRENCA CLOQUES

On és l'amo d'aquests dos conills?

Un inventor que havia exhaurit tot el seu ingeni en el projecte d'una màquina de fer mitja, anà, acompanyat del seu soci capitalista, a demanar consell a un constructor de Boston nomenat Ari Davs, el qual digué:

— Per què us trencu el cap amb aquesta màquina de fer mitja? Valdria més que inventéssiu una màquina de cosir.

L'inventor respongué:

— Ja m'agradaria; però és impossible.

— Si que es possible — respongué Davis — Jo mateix la construiré.

— Està bé — digué llavors el capitalista — construïu-la vós i jo us asseguro una fortuna.

Encar que David parlava en broma, un jove operari de vint anys que escoltà la conversa, anomenat Elies Howe, al qual no se'l creia capaç de res extraordinari, s'apropià la idea; i com que no era tan tou com tothom creia, anà rumiant i fent proves fins que al cap de quatre anys, amb tot i no disposar de gaires recursos car havia de mantenir la dona i tres fills en una ciutat populosa i sols guanyava nou dòlars setmanals, decidí construir a màquina de cosir. Passà un grapat de mesos empenyat en fabricar una agulla amb punta als dos caps i el forat al mig i quan ja la tenia feta, se li acudí de sobte la possibilitat d'un altre model, en el qual es posà a treballar delitósament fins a projectar una mena de bocet de fusta i fil-ferro, el bon funcionament del qual era per ell cosa feta. Però com que no disposava de suficient capital per a construir la primera màquina, reclamà l'auxili pecuniari del seu condeixable Jordi Fisher, comerciant de carbons i fu tes a Cam-

bridge el qual, a més d'allotjar a casa seva a Howe i la família, li deixà cinc-cents dòlars per a satisfer la meitat dels drets de patent, si la màquina mereixia aquesta distinció. En el mes de maig de 1845, quedava construïda la màquina i en el juliol següent, Howe hi cosia cos traïos de llaneta, un per al seu condeixable Fisher i un altre per a ell. Les costures duraren més que els trajos.

Aquesta màquina, que encara es conserva, donava trescent punts per minut i és considerat com l'invent més apropiat a la perfecció en son primer origen, car la majoria de sistemes en ús actualment, tots tene algun dels elements essencials del model original.

El que tots els nois que ens volten siguin uns beneïts, podrà servir-nos d'estímul per defugir el seu tracte, mai d'excusa per participar de les seves beneries.

COM MOISÉS EN EL MAR ROIG

Es un joc molt bonic i molt fàcil de fer el de posar un terroç de sucre en un recipient ple d'aigua sense que es mulli gens.

La solució no pot ésser més fàcil:

Poseu un troç de suro pla i ample nedant sobre l'aigua, damunt del qual hi col·locareu el terroç de sucre: tot plegat ho cobriu amb una copa i feu bairar el suro al fons del recipient. El sucre estarà dins de l'aigua sense mullar-se gota.

El qui lluita contra nosaltres, enforteix els nostres nívols i aguditza el nostre enginy, de manera que l'antagonista es converteix en protector.

EDMON BURKE

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

FULLS D'ENCICLOPEDIA

LA SABATA

Es una cosa que s'acostuma a portar als peus. Algu es vegades, es porten a la mà. Quan hom ve de comprar-ne un parell a la sabateria, per exemple. La sabata serveix per fer-vos sentir amb major violència les mossegades dels ulls de polls i la coïssor de les durícies. Com que porta una vida tan arrossegada, hom la classifica en la categoria dels rèptils. Tal com fan les serps, també canvia la pell amb la petita diferència que la pell vella no la substitueix per cap de nova i per tant el canvi de pell ocasiona la mort. Generalment els primers símptomes de mort de la sabata, són uns badalls accentuats a la sola els quals quan es manifesten en la pell fan impossibilitat tot auxili de la ciència. La cegue a és una malaltia que abunda en les sabates i es manifesta amb la pèrdua dels ulls. La sabata tal volta apreciant l'ofici vexatori a què l'home la destina, de vegades té cops de geni sensacionals. Quan una sabata diu: Prou! S'ha acabat la comèdia. Cau el taó. I si recrimineu a la sola perquè no us defensa el peu de l'agressió sobtada de les pedres punxegudes, us respon amb un xic de malhumor: Que no veieu que sóc sola?

SALOMÒNIC

No està feta la bona música per les orelles de l'ase.

GRAN CONCURS

N.º 137 — Francesca Mió

N.º 138 — Jaume Rovira

N.º 139 — Joan Bregon

N.º 140 — Emili Gusari

Rodolins incomplets

— Passat un quant temps d'absència

i després de saludà

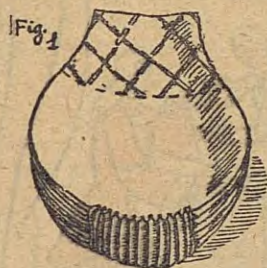
us faig un xiquet de broma

PER A LES NENES

SECA-PLOMES ARTISTIC

Ací teniu un seca plomes que combinat amb colors vius i rent-lo amb una mica de traça queda molt bonic.

Amb pany de diferents colors, es tallen 5 ò 6 fulles com les de la figura

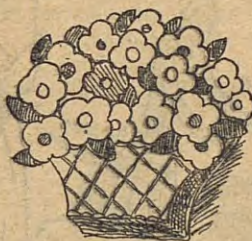
n.º 1, procurant que quedin el doble grosses del que es veu en el dibuix.

La de sobre és fa d'un color groc o crema i amb seda «flor» del mateix color es fan unes bastes que figurin el cistell.

Les flors i les fulles són també de pany i es retallen igual a les figures n.º 2 i 3. Les flors són més boniques de colors vius com rosa, vermell, groc,

blau, etc., i es van col·locant al vostre gust quedant subjecte a la roba pel top del mig que ha d'ésser groc o de color diferent al de la flor. Les fulles són de roba verda i es cusen dissimuladament per sota les flors.

Quan està tot cosit, perquè no es

ve in els punts per sota i també perquè va millor, és folra del mateix pany quedant així ben polit.

Quan ja es té tot fet, es cusen totes a la vegada amb unes bastes com es veu en la figura n.º 1 i ja teniu el seca plomes llest i disposats a causar l'admiració de les vostres companyes de col·legi.

TALLARETA

L'educació és quelcom d'essencial per a la vida de l'home. El viure entre gent sense educació, no és viure; és gustar les primícies de l'infern.

L'infant que vol esdevenir un ciutadà digne, no llença mai papers ni pells de fruita pels carrers i jardins del seu poble o ciutat.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 141 — Josep M.ª Bremon

N.º 142 — Rafel Vilella

N.º 143 — Antoni Vallés

N.º 144 — Ampar Riera

Redacció i Administració: Cardenal Casan s, 4
Impremta: carrer de Muntaner, núm. 24, interior

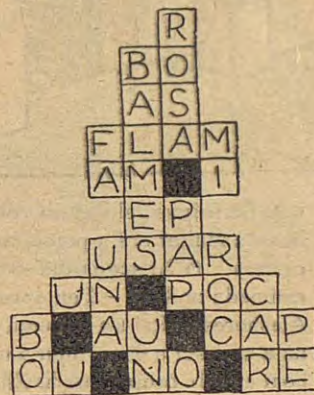
Molts són, fill, els costums bons que pots haver, els quals et seguiran on vagis, i t'ajudaran en tes necessitats, i no et poden ésser trets ni arrabassats, i fins a la mort seran amb tu i representaran la teva ànima a Déu.

RAMON LLULL

Explicava Benjamí West, que quan era petit sa mare el besava en premi dels dibuixos que feia espontàniament i que aquells besos amorosos li havien revelat el món de la bellesa, afirmant en ell la vocació a la pintura.

Solucions al número passat

J: roglic compimit: Desenllaç.
Endevinalla: Carbo Mans i Fló.
Mots creuats:

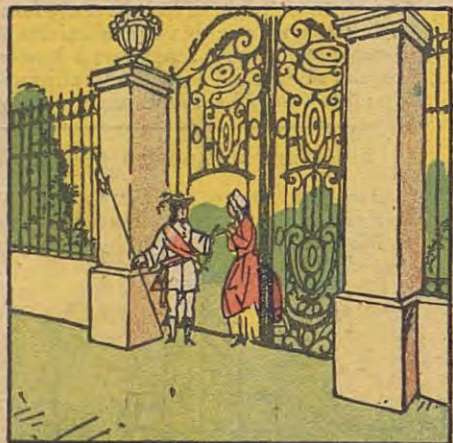
Germanet i Germaneta

(Acabament)

Conte de Grim Dibuixos per D'IVORI

1 Per bé que el Rei insistí per veure la Reina, la bruixota sabé trobar tan bons raonaments i excuses, que l'espos es conformà en deixar la muller en el repòs que tant de bé podrà fer a la seva salut. 2 A les dotze de la nit la dida, que era una bona dona, veié l'ombra de la seva mestressa que entrava a veure el nen i li feia un petó. Després, l'ombra va esvair-se. Va tornar altres dies i el cervol, essent-hi present... 3 denotava una gran alegria. Per fi l'ombra va dir: — Què fa el meu fillet? Què fa el meu germanet? Tornaré dues vegades més, però no tornaré pas més! I de nou l'ombra desaparegué per art d'encis. 4 La dida es cregué en el deure d'assabentar el Rei de tot allò que havia vist i oït i corregué a avisar-lo deixant el nen i el cervol en el pavelló que hom els havia desti-

nat. De primer, el Rei no volia 5 creure-ho, pensant que eren fantasies de la dida, car ell estava convençut que la seva muller era a palau malalta, però a l'últim donà crèdit a les afirmacions de la bona dona i en pogué heure la certesa. 6 Al segon dia — que era el que l'ombra havia assenyalat com a darrer — el Rei li parlà. — Ets la meua estimada muller! — I en abraçar-la, la Reina recobrà la vida, amb la gran joia del seu espòs i del cervol fidel. 7 Aleshores el Rei s'assabentà de tot el succeït i ple d'indignació per l'acte vil de la marastra i la seva filla, condemnà a aquesta a ésser duta a un bosc on morí devorada per les feres. 8 i a la mala marastra a ésser cremada viva com a mala bruixa que havia demostrat d'ésser. I ja lliures del perill constant que l'odi havia posat al pas de la

feliç parella, se n'anaren 9 a veure el fillet estimat, tenint la immensa alegria de constatar que el cervol esdevenia altre cop el germà tan enyorat. I sempre més visqueren contents i amb la salut que per a vosaltres desitgem.